

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16.217 van 23 september 2008
in de zaak X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 13 september 2007 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging in als zelfstandige.

Op 11 maart 2008 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als zelfstandige: betrokkene legt geen documenten voor waaruit blijkt dat zij een zelfstandige activiteit heeft. Ze legt geen toekenning van een BTW-nummer voor, evenmin als haar ondernemingsnummer. Wel integendeel, ze legt een attest voor dat ze niet is geregistreerd bij het ondernemingsloket. Indien ze zou vrijgesteld zijn van ondernemingsnummer, diende ze daarvan zelf het bewijs aan te dragen.

Beslissing genomen door de voogdijoverheid in toepassing van art 42, lid 3 van de wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat de Minister of diens gemachtigde ten laatste voor het verstrijken van de zesde maand die op de VA volgt, over deze aanvraag beslist.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste en tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 7 van de Europese Richtlijn 2004/38. Zij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ongeldig is conform voornoemde richtlijn. Zij heeft het recht om in België te verblijven overeenkomstig artikel 7 van de richtlijn. Zij is werkzaam als business consultant bij Euphony. Zij kan hiervoor verwijzen naar stuk 2, dat zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. Dit stuk werd eveneens afgegeven aan de stedelijke overheden en de dienst Vreemdelingenzaken. Zij heeft haar aanvraag tot business consultant gedaan op 4 februari 2008. Op 6 februari 2008 heeft ze bevestiging ontvangen dat ze aangesloten was bij Euphony. Dit blijkt uit stuk 3, dat ze eveneens bij haar verzoekschrift voegt. Dit schrijven stelt duidelijk: “Je officiële startdatum is 5 februari 2008”. Met andere woorden heeft verzoekster op heden haar eigen Euphony-onderneming. Het bevel om het grondgebied te verlaten is flagrant in strijd met artikel 7 van de richtlijn. Deze richtlijn is onmiddellijk toepasbaar in huidige zaak vanaf 30 april 2006. Bovendien mag verzoekster in België verblijven indien zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Conform artikel 8, punt 4 van de richtlijn mag België het bedrag van de bestaansmiddelen niet vaststellen. Er bestaat geen twijfel over dat verzoekster niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel in België. Zij heeft geen aanvraag gedaan bij het OCMW, noch bij een andere parastatale instelling. Bovendien mag de Belgische overheid, door de inwerkingtreding van de Europese richtlijn 2004/38, vanaf 30 april 2006 de verblijfsprocedure die verzoekster heeft doorlopen niet meer opleggen aan E.U.-onderdanen, en dus ook niet aan verzoekster. Dit betekent dat er geen verplichting meer geldt voor de E.U.-burgers, in casu verzoekster, om een vestigingsaanvraag te doen en om in het bezit te zijn van een Belgisch verblijfsdocument. Verzoekster ontleent haar verblijfsrecht aan het EG-verdrag en de EG-richtlijn 2004/38. De richtlijn laat toe dat verzoekster zich dient te registreren. Zij heeft inderdaad haar hoofdverblijfplaats, zijnde te 9050 Ledeberg, Hundelgemsesteenweg 87, laten registreren bij de stad Gent.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat de Richtlijn 2004/38 er weliswaar op gericht is de inreis en het verblijf van Unieburgers binnen de Unie te vereenvoudigen, maar dat dit geenszins impliceert dat Unieburgers en hun familieleden als het ware ‘automatisch’ een verblijfsrecht zouden krijgen. De lidstaten zijn gerechtigd in eigen procedures te voorzien nopens de toepassing van voornoemde richtlijn. Zo wordt voorafgaandelijk in de Richtlijn uitdrukkelijk vooropgesteld dat onder meer: “Lidstaten moeten kunnen verlangen dat voor verblijfperioden van meer dan drie maanden de burger van de Unie zich laat inschrijven bij de bevoegde autoriteiten van de plaats waar hij verblijft. Deze inschrijving wordt bevestigd door een verklaring van inschrijving” en “De door de bevoegde autoriteiten voor de afgifte van een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart vereiste documenten dienen zeer gedetailleerd te worden gespecificeerd om te vermijden dat uiteenlopende administratieve praktijken of interpretaties een onnodige hindernis vormen voor de uitoefening van het recht van verblijf door burgers van de Unie en hun familieleden”. Immers, ook wanneer een Unieburger toepassing wenst te maken van de Europese richtlijn 2004/38, dient deze aan te tonen in het gastland werknemer of zelfstandige te zijn en dienen daartoe minstens een aantal stukken te worden aangebracht. Verzoekster werd dan ook geheel terecht verzocht een aantal stukken aan te brengen, waaronder de toekenning van een BTW-nummer, het ondernemingsnummer, ... Zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in het verslag betreffende de vestigingsaanvraag. Terwijl in casu de nodige stukken niet werden aangebracht, hetgeen door de verzoekende partij niet ernstig kan betwist worden. Wel bracht verzoekster – zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing – een stuk aan waaruit blijkt dat zij niet is geregistreerd bij een ondernemingsloket.

2.3. Verzoekster verwijst in haar repliekmemoirie integraal naar haar inleidend verzoekschrift.

2.4. Artikel 7, 1., a) van Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Artikel 7

Verblijfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is”

“Wanneer ... de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig lijken te zijn en uitvoeringsmaatregelen niet tijdig zijn getroffen, kunnen de particulieren zich op die bepalingen beroepen tegenover elk nationaal voorschrift dat niet met de richtlijn in overeenstemming is. Het zelfde geldt wanneer die bepalingen rechten vastleggen die de particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden” (HvJ 8/81, *Becker*, 19 januari 1982, 25). Uit de bewoordingen van artikel 7, 1., a) van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat aan deze voorwaarden is voldaan. Deze bepaling heeft derhalve rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde, zodat verzoekster zich er op kan beroepen.

Het verslag betreffende de aanvraag tot vestiging, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt het volgende: “Zij werd verzocht binnen de vijf maanden, ten laatste op 12 februari 2008 de volgende documenten over te leggen (4):

- Attest BTW hoedanigheid nr. 820
- Ondernemingsnummer”

De fax van 8 februari 2008 van het stadsbestuur van Gent vermeldt dat verzoekster een attest van niet-inschrijving in het KBO en een aanvraag- en –overeenkomst Euphony heeft overgelegd.

Het attest van het HDP Ondernemingsloket vzw van 8 februari 2008 vermeldt: “Het Ondernemingsloket HDP-Ondernemingsloket erkend onder het nummer 04 bevestigt hierbij dat op heden geen enkel inschrijving bestaat in het handelsregister van de Kruispuntbank der Ondernemingen (K.B.O.) op naam van: Holtnakova Anna, Hundelgemsesteenweg 87, 9050 Ledeberg”.

De “Business consultant (BC) -aanvraag en –overeenkomst vermeldt : “Ik wens als Consultant gebruik te maken van een handelaarstatuut voor: thuisverkoop”, en “Euphony Benelux nv kan geen commissies uitkeren aan een BC zonder diens btw-nr. te kennen. Gelieve ons uw btw-nr. zo snel mogelijk te melden”.

Het document van 6 februari 2008, dat verzoekster bij haar verzoekschrift bijbrengt, bevindt zich niet in het administratief dossier. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij dit document aan de minister van Binnenlandse Zaken heeft voorgelegd voor de bestreden beslissing. De minister van Binnenlandse Zaken kan geen rekening houden met documenten die hem niet worden voorgelegd voor de bestreden beslissing.

Uit de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) blijkt dat de vestiging het hoogste verblijfsrecht is dat een vreemdeling in België kan verkrijgen. Dit brengt met zich mee dat de vreemdeling die de vestiging aanvraagt

zorgvuldig dient te zijn en er van hem een medewerkingsplicht wordt verwacht. Zo dient hij in zijn aanvraag en ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing alle nuttige inlichtingen te verschaffen aan de overheid. De rechtstreekse werking van artikel 7, 1., a) van Richtlijn 2004/38 ontslaat verzoekster niet van deze medewerkingsplicht.

Artikel 8, 1.-4. van voornoemde richtlijn luidt als volgt:

“Artikel 8

Administratieve formaliteiten voor burgers van de Unie

1. Onverminderd artikel 5, lid 5, kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven.

2. De voor de inschrijving gestelde termijn mag niet korter zijn dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst. Er wordt onmiddellijk een verklaring van inschrijving afgegeven, waarin naam en adres van de ingeschreven persoon en de datum van inschrijving worden vermeld. Niet-naleving van de verplichting tot inschrijving kan worden bestraft met evenredige en niet-discriminerende sancties.

3. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving kunnen de lidstaten slechts verlangen:

— ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder a), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt alsmede een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel bewijs dat hij zelfstandige is.

— ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder b), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt en bewijst dat hij aan die bepaling voldoet;

— ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder c), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt, alsmede een bewijs dat hij aan een erkende instelling is ingeschreven, een bewijs dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering voor alle risico's, alsmede de in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde verklaring of daaraan gelijkwaardige bewijsmiddelen. De lidstaten mogen niet verlangen dat deze verklaring een specifiek bedrag van bestaansmiddelen vermeldt.

4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

Gezien de bewoordingen van artikel 8, 1. van Richtlijn 2004/38 niet aan de voorwaarden voldoen om aan deze bepaling rechtstreekse werking toe te kennen, zoals hiervoor beschreven (er staat immers duidelijk “*kan het gastland*”), kan verzoekster zich op deze bepaling niet dienstig beroepen. De richtlijn was op het moment van de bestreden beslissing immers nog niet omgezet in de interne rechtsorde. Het vierde lid van artikel 8 kan zij evenmin dienstig aanvoeren, aangezien het enige motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: “betrokkene legt geen documenten voor waaruit blijkt dat zij een zelfstandige activiteit heeft”.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.